

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a Moroccan-style interior. The woman is wearing a white dress and has her hair styled in a bun. The man is wearing a dark shirt. They are standing in front of a wall with intricate geometric patterns. In the background, there is a lit archway with a hanging lantern.

Michelle Conderová  
Ztracení  
v poušti

MICHELLE CONDEROVÁ

# ZTRACENÍ V POUŠTI

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

*Milá čtenářko,*

*jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březem, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.*

*A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována...*

*V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení a na první díl minisérie Král pouště s názvem Beduínská královna. V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem Ztracení v poušti, stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji Jezdec v bílém. O Dianě se říká, že je Ledová kráska, ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na Manželovu hru, ve které své srdce prohraje.*

*A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ (Tomáš Garrique Masaryk).*

*S láskou,  
Váš Harlequin*

**Michelle Conderová**

# **ZTRACENÍ V POUŠTI**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*

Bound to Her Desert Captor

*První vydání:*

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

*Překlad:*

Čestmír Jonáš

*Odpovědný redaktor:*

Ivana Čejková

© 2018 by Michelle Conder

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,  
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly  
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

**ISBN 978-83-276-4875-4 (EPUB)**

**ISBN 978-83-276-4876-1 (MOBI)**

**ISBN 978-83-276-4877-8 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

„Je mi líto, Vaše Veličenstvo, ale o tom, kde je vaše sestra, se nám nepovedlo získat žádné další informace.“

Jaeger al-Hadríd, král Santary, se obrátil ke stříbrovlasému pobočníkovi, krátce přikývl a vyhlédl klenutým oknem na střechy Aranu, hlavního města své říše. Bylo ještě brzy. Ranní slunce se zrcadlilo na blankytné vodě zálivu Mán a zalévalo město zlatavým přísvitem.

Palác se světle růžovou fasádou trůnil na vrcholu horského hřbetu, který ohraňoval kdysi rušný přístav. V posledních letech se proměnil v turistické letovisko plné hotelů, restaurací a nákupních středisek, v nichž se vkusně snoubilo staré s novým. Byla to jen jedna z mnoha Jaegerových vizí – měla na království upoutat pozornost, pomoci místnímu hospodářství a upozornit na měnící se tvář kdysi zanedbané země.

Nic ze svých úspěchů teď ale nevnímal, protože jeho mysl byla naplněná obavami o sestru Milenu a teoriemi o jejím záhadném zmizení. Když se před týdnem vrátil z pracovní cesty do Londýna, našel na psacím stole jedinou stopu, krátký vzkaz, který místo vysvětlení přinesl jen další otázky:

*Drahý Jagu,*

## ZTRACENÍ V POUŠTI

*vím, že se ti to nebude líbit, ale vzala jsem si na pár týdnů volno. Nepovím ti, kam jedu, protože to pro mě je důležité. Proto s sebou taky nemám telefon. Vím, že kdybych si ho vzala, přišel bys na způsob, jak mě podle něj vystopovat. Nedělej si o mě ale starost, nic mi tu nechybí.*

*Tvoje Milena*

Sáhl po vzkazu, který teď byl vložený do průhledného sáčku na důkazy, a musel se přemáhat, aby ho nerozdrtil v dlani. Jeho elitní zpravodajské jednotce se zatím povedlo zjistit jen tolik, že jeho sestra odletěla do Atén, kde se setkala s nějakým mladým mužem. Teprve později ho identifikovali jako Chada Jamese, zaměstnance ve společnosti GeoTech, kterému Jaeger osobně dovolil, aby posledních šest měsíců spolupracoval s jeho sestrou. Teprve teď se ukázalo, jaké se tehdy dopustil chyby.

Chad absolvoval na výbornou a Jaeger ho před rokem osobně přesvědčil, aby odešel ze Států a ujal se vedoucí funkce v jeho oblíbené společnosti GeoTech Industries. Zaměstnával v ní jen velmi inteligentní a motivované profesionály, kteří dovedli přicházet s novými nápady a vyvíjet technologie srovnatelné s tím, co nabízeli odborníci ze Silicon Valley. Jaegerovi ztvrdla čelist a musel se silou vůle přimět zachovat klid. Právě tento nadějný mladík si před týdnem vzal měsíc neplaceného volna. Jistě to nebyla náhoda, Jaeger si ale zatím nedovedl ujasnit, jestli je jejich útěk projevem romantického poblouznění, nebo jestli Chad jeho sestru unesl a bude za ni požadovat výkupné.

Tiše si sám pro sebe zaklel. Od chvíle, kdy se před deseti lety stal panovníkem, se ze všech sil snažil, aby jeho sourozencům nikdy nehrozilo žádné nebezpečí. Nedovedl pochopit, jak je možné, aby jeho úsilí přišlo vniveč.

Aféra navíc nemohla přijít v méně vhodnou chvíli.

Poslední desetiletí neúnavně pracoval na tom, aby se království Santara vzpamatovala z hospodářského úpadku a chaosu, v němž jej zanechal minulý král a Jaegerův otec. Milena zmizela právě ve chvíli, kdy se království už už dostávalo do postavení země, se kterou se musí počítat i v celosvětovém měřítku.

Cítil, jak mu v útrokách začíná hlodat nejasný strach. „Jak je to vůbec možné?“ zavrčel směrem k Táríkovi. „Jak je možné, že ani dnes, s veškerou technikou, kterou máme k dispozici, nedovedeme zjistit, kde teď Milena je?“

Postarší pobočník, kterého znal už od dětství, jen potřásl hlavou. „Pokud s sebou vaše sestra nemá telefon ani počítač, neexistuje způsob, jak ji sledovat,“ odvětil a jen mu tak potvrdil to, co Jaeger už dávno věděl. „Získali jsme přístup k záznamům z bezpečnostních kamer z přístavů v Pireu, Rafině a Lavriu, máme dokonce i záznamy z vlakového nádraží, ale zatím se nám nepovedlo zjistit nic dalšího.“

Zaklepání na dveře přerušilo proud kleteb, který se vyřinul z Jaegerových rtů. Do pracovny vstoupila jeho osobní asistentka a cosi zamumlala k Táríkovi. Po Jaegerovi jen hodila chápavým pohledem.

Ucítil, jak se mu zrychluje tep. *Hlavně ať je Milena v bezpečí*, pomyslel si horečnatě.

Tárik postřehl obavy v jeho očích a mírným potřesením hlavy naznačil, že zprávy, které právě dostal od asistentky, s jeho sestrou nijak nesouvisí.

Dlouze si vydechl. O tom, že je Milena nezvěstná, zatím vědělo jen několik nejbližších spolupracovníků. Pomohli mu zorganizovat jednotku speciálně vyškolených agentů, kteří měli vystopovat Chad Jamese a od nichž se vyžadovala naprostá mlčenlivost. Jaeger o jejím zmizení nepověděl ani vlastnímu bratrovi,



natož korunnímu princovi Toranu, jehož si Milena měla už příští měsíc brát.

Skandál tak obrovských rozměrů si Santara jednoduše nemohla dovolit, i kdyby jen proto, že se v ní za pouhý týden měl odehrát celosvětový summit o problémech životního prostředí, zdravotní péče a bankovníctví. Měl být zásadním momentem ve znovuzrození zanedbaného království a všechen personál paláce pracoval dnem i nocí na tom, aby tak důležitá akce proběhla bez jediného zádrhelu.

„Povězte mi, o co jde,“ vyzval pobočníka, když v jeho tváři postřehl další náznak nejistoty.

„Právě mě informovali, že v Santaře před hodinou přistála sestra Chada Jamese.“

Jaeger se zamračil. „To je ta osoba, které den před zmizením posílal mail?“

„Mám za to, že ano, Vaše Veličenstvo. V příchozí poště byste už měl mít její složku.“

Jaeger se usadil za psací stůl, chopil se myši a přepnul počítač z režimu spánku. Vyhledal mail, sklouzl po něm očima a otevřel jeho přílohu. Dokument připomínal policejní zprávu.

*Jméno: Regan Jamesová*

*Věk: 25*

Pod hlavičkou byla uvedena i její výška, váha a rodné číslo. Podle stručného popisu měla hnědé oči i vlasy a byla zaměstnaná jako učitelka v nějaké škole s rádobou vznešeným názvem. Žila sama v Brooklynu a dobrovolně pomáhala v centru volnočasových aktivit pro děti z chudých rodin. Žádná domácí zvířata, čistý trestní rejstřík, žádné záznamy o přestupcích. Oba rodiče po smrti.

Jaeger se zatím nedozvěděl nic, co by už nevěděl ze zprávy o jejím bratrovi. Teprve v závěru se zpráva zmiňovala o její webové stránce věnované

fotografování. Na další stránce zprávy spatřil její podobenku.

Snímek zachycoval jen horní část jejího těla a Reagan na něm stála někde na pláži. Vlasy měla svázané do ohonu a vítr si pohrával s několika pramenky, kterým se povedlo uniknout ze sponky a které se právě snažila vrátit, kam patřily. Široce se usmívala, mezi nadry jí na řemínku spočíval drahý fotoaparát.

Žena na obrázku působila, jako by nedovedla ublížit ani mouše. Její vlasy se ale zdály spíše kaštanové než hnědé a ani její oči...

Jaeger se v duchu vyplísnil za to, že dovolil, aby se jeho myšlenky začaly ubírat tak nevhodným směrem. *Jsou prostě hnědé, když se to tak tvrdí ve zprávě*, pomyslel si zhurta. „Kde teď je?“ optal se Táríka.

„Ubytovala se v hotelu Santara International. Nic víc zatím nevíme.“

„Nechte ji sledovat,“ rozkázal. „Chci vědět, kam jde, s kým mluví, co jí a jak často chodí na záchod. Chci vědět o každém jejím pohybu, i kdyby si jen šla koupit balíček žvýkaček. Je to jasné?“

„Jistě, Vaše Veličenstvo.“

Už když překračovala práh baru, věděla, že by se měla otočit a co nejrychleji odejít. Celý den se trmácela po Aranů a pátrala po sebemenší informaci, která by jí naznačila, co se stalo s Chadem. Zatím ale zjistila jen tolik, že existuje horko... a *pekelné* horko.

Čím déle v městě pobývala, tím byly její obavy neodbytnější. Právě proto také odmítla poslechnout, co jí radil instinkt, a vkročila do temného baru, který Chad zřejmě často navštěvoval, protože se o něm několikrát zmínil ve svých mailech.

Zařízení se skládalo z několika stolů, u kterých na dřevěných židličkách bez opěradel posedávali místní

muži v tradičních burnusech, kouřili vodní dýmky a hráli karty. Z neviditelných reproduktorů hrála cinkavá arabská hudba a vzduch voněl pečeným ovocem, vůní, jejíž původ jí zůstával utajený. Urovnala si podél tváře šátek, kterým si s ohledem na místní zvyklosti při odchodu z hotelu zahalila ramena a vlasy, a zvolna se vydala k barovému pultu, před nímž stálo několik stoliček potažených červenou kůží.

Bar byl poslední nadějí, jak se dozvědět něco o Chadovi. Celý den se už v křivolakých uličkách starého města potýkala s pocitem vlastní nedostatečnosti a vykořeněnosti. Místní nebyli ani zdaleka nápomocní tak, jak se o nich tvrdilo v cestovních prospektech. Platilo to především o Chadově domácím, který ji hned zkraje podaroval podezíravým pohledem a pak jí povýšeně oznámil, že byt bez dovození nájemníka neotevře.

Regan, která těsně předtím absolvovala návštěvu ve společnosti GlobalTech Industries, kde se jí také nepovedlo nikoho přimět, aby odpověděl na alespoň jednu otázku, nebyla v náladě, kdy by se bez protestů smířila s dalším odmítnutím. Začala muži vyhrožovat právníky a když opáčil, že jestli ho nepřestane obtěžovat, zavolá policii, odsekla, že se s tím nemusí obtěžovat, protože se na stanici vydá sama.

Policista, který měl právě službu, jí lhostejně sdělil, že Chad ještě není nevěstný dost dlouho na to, aby po něm mohl vyhlásit pátrání, a vyzval ji, aby přišla znovu zítra. Připadalo jí, jako by se v Santaře všechno dělo poloviční rychlostí, než na jakou byla zvyklá z domova. Vzpomněla si, jak jí Chad vyprávěl, že to je jedna z věcí, která se mu na této zemi líbí. Možná to skutečně mohla být oproti úspěchanosti New Yorku výhoda, Regan ji ale těžko mohla ocenit ve chvílích, kdy už se cítila naprosto zoufalá.

Tou dobou už nad ní začala vítězit olověná únava a horečka z časového posunu, takže se před znuděným policistou málem rozplakala. Hned nato si ale vzpomněla na bar, o kterém jí Chad psal, vrátila se do hotelu a po krátké sprše se přeptala recepční na cestu.

Když se doma vydávala do společnosti, obvykle ji doprovázela kamarádka Penny, a Regan si cestou z hotelu začala přát, aby se jí před několika dny povedlo Penny přimět k cestě do Santary. Představa, že by teď měla sama vkročit do neznámého podniku, jí naháněla strach. Už na prahu získala pocit, že ji tu všichni pozorně sledují. Tento pocit ostatně zažívala už od chvíle, kdy vystoupila z letadla.

Po chvíli neklidu usoudila, že vše zbytečně dramatizuje, a nepříjemné tušení připsala strachu o bratra. Trpěla jím už dobrý týden, od chvíle, kdy v příchozí poště našla stručný mail, ve kterém jí Chad oznamoval, že nemá smysl, aby se s ním pokoušela spojit, protože nějakou dobu nebude na příjmu.

K tomu, aby se jí v hlavě rozezněl výstražný zvonek, stačilo uvážit, že Chad nikdy neudělá bez telefonu ani krok. Byl s ním tak svázaný, že o něm často hovořil jako o svém nejlepším příteli.

I tak by ale obavy možná potlačila, kdyby nebylo Penny. Ta ji hned následujícího dne zahrнула strašidelnými historkami o cestovatelích, kteří v cizích zemích zmizeli beze stopy a které už nikdo nikdy nespatriil. Regan pak dobré čtyři dny vydržela bojovat s rostoucími obavami a spokojila se s tím, že se Chadovi několikrát denně pokoušela dovolat. Když její úsilí nepřineslo výsledek, Penny jí málem koupila letenku do Santary sama.

„Vydej se tam a na vlastní oči se ujisti, že je všechno v pořádku,“ vyzvala ji. „Dokud to neuděláš, nebudeš

tu nic platná. Krom toho, za celou dobu, co tě znám, sis ani jednou nevybrala dovolenou. Když všechno dopadne dobře, zažiješ aspoň trochu vzrušení, když ne...“ Odmlčela se a dodala: „Hlavně na sebe buď opatrná.“

Její poslední slova Regan na odvaze rozhodně nepřidala. Když se teď kolem sebe rozhlížela po baru a snažila se na okolí působit, jako by přesně věděla, co dělá, zachytila koutkem oka v rohu místnosti rozložitou postavu muže s hlavou zakrytou kefijou, tradičním arabským šátkem. Působil uvolněně, dlouhé nohy měl natažené pod stolem a Regan si nedovedla vysvětlit, proč jí už od prvního pohledu připadá nebezpečnější než kobra.

Ucítila, jak se jí po zádech plíží ledová ruka strachu a v duchu se napomenula, že nesmí být chorobně podezíravá. I tak ale nenápadně sáhla do kabelky a zkontrolovala, jestli v ní má pepřový sprej. Spokojeně se usmála a obrátila tvář k barovému pultu. Stál za ním muž velký jako lednička, který s nepřítomným pohledem leštil sklenici a tvářil se nanejvýš znuděně.

„Co to bude?“ optal se hlasem hrubým jako beton. Jeho slova se nedala ani při nejlepší vůli považovat za přívětivé uvítání nového hosta.

„Nic nepotřebuju,“ opáčila zdvořile. „Hledám tu jednoho muže.“

Barman pomalu svaštil obočí. „Tady je mužů spousta.“

„Tak jsem to nemyslela,“ ohradila se, sotva si uvědomila, jak její slova vyzněla, a zašátrala v kabelce po Chadově fotografii. „Hledám tohoto muže,“ přistrčila snímek k barmanovi.

Hodil po něm pohledem: „Tak toho jsem tu nikdy neviděl.“

„Víte to jistě?“ zamračila se. „Vím, že sem chodí. Povídal mi to.“

„Jasně.“ Bylo na něm poznat, že ho její pokus o výslech ani trochu nepobavil. Sáhl po další sklenici a začal ji leštit utěrkou, která vypadala, že v pračce nebyla už několik týdnů. „Chcete vodní dýmku? Mám tu s jahodovou, ostružinovou a broskvovou příchutí.“

Teprve teď pochopila, odkud se vzala zvláštní ovocná vůně, kterou postřehla už na prahu podniku. „Ne, dýmku nechci,“ povzdechla si a do jejího hlasu se poprvé vetřel poráženecký podtón. Teprve opožděně si uvědomila, že by v cizí potřebovala nějakého průvodce, někoho, kdo by se vyznal v místních zvycích a poměrech a pomohl jí při pátrání.

Hned po příletu uvažovala, že by si pronajala vůz, v Santaře se ale jezdilo po opačné straně silnice a její orientační smysl nikdy nebyl příliš vyvinutý. Při vzpomínce na to, jak si ji Chad dobíral a tvrdil jí, že by byla schopná pohybovat se v kruhu, aniž by jí to připadlo divné, se jí sevřelo hrdlo.

Představa, že by se už nikdy neměla s bratrem vidět, byla nesnesitelná.

Po smrti jejích rodičů pro ni Chad představoval záchranný kruh v moři zoufalství a beznaděje. jejímu životu tehdy dávala smysl jen starost o bratra.

„Jak chcete,“ zabručel barman a pomalu se přemístil na druhý konec pultu k muži v místním odění.

Regan si teprve teď uvědomila, že jediný, kdo na sobě nemá tradiční burnus, je muž v rohu lokálu. Hodila po něm kradmým pohledem a zjistila, že ji i teď pozorně sleduje. Za celou dobu se ale ani jednou nepohnul a Regan připadalo, že snad ani nedýchá.

Rozhodla se, že si ho dál nebude všímat, a připomněla si, že je tu kvůli Chadovi, ne kvůli barmanovi nebo muži v černém, jehož přítomnost ji tolik

znervózňovala. Zvedla z pultu bratrovu fotografii a obešla s ní všechny stolky. Na otázku, jestli neznají muže ze snímku, odpověděli všichni hosté záporně. Nijak ji to nepřekvapilo. Teprve když se ocitla u velkého stolu, kde několik hostů hrálo bakarát, si uvědomila, že v baru naprosto ustal šum hovoru a nahradilo jej napjaté, trochu tísnivé ticho.

Ucítila další nával nervozity. Aby ji překonala, usmála se a ukázala mužům Chadovu fotografii. zvolna po nich klouzala pohledem a pátrala po jiskřičce poznání. Několik hráčů jí pohled oplatilo a sklouzlo očima po jejím těle. Bezděky si přitáhla kolem hlavy tradiční šátek, pak ale usoudila, že jsou její obavy zbytečné. Úbor, který zvolila, se skládal z volných lněných kalhot a bílé halenky s dlouhými rukávy, a podle jejího upřímného mínění se rozhodně nedal považovat za vyzývavý.

Jeden z hráčů se zaklonil na židli a pronesl cosi v místním jazyce. Druhý se po jeho slovech zasmál a ušklíbl. Regan snadno pochopila, že to, co pověděl první, jistě nebyla lichotka. Neporozuměla sice jedinému slovu, ale usoudila, že některé věci jsou po celém světě stejné.

„No dobře, děkuju za pomoc,“ probodla hráče strohým pohledem nazlobené učitelky, obrátila se k nim zády a rychle přešla k vedlejšímu stolu.

Byl to ten, u kterého seděl jediný muž v evropských šatech. Sklouzla očima od netknuté vodní dýmky k rukám, které měl nedbale složené na břicho, a stoupala jím po rozepnutých knoflících sněhobílé košile a rozložitě snědé hrudi až k jeho očím. Když doputovala pohledem přes hranatou bradu až k smyslým ústům, musela si bezděky navlhčit špičkou jazyka vyprahlé rty.

Jen matně zaregistrovala orlí nos a nejmodřejší oči,

jaké kdy spatřila, protože sotva se do nich zadívala, začala si připadat jako zvíře lapené ve dvou kuželech světla. Zářily nebezpečnou energií a Regan jako ve snách usoudila, že se ještě nikdy nesečkala s mužem, který by působil tak nepřístupně. Ucítla, jak se jí zrychluje tep, a zažila pocit, jako by právě stanula na pohyblivém písku, který jí co nevidět pohltní.

*Utíkej!* zazvonilo jí v hlavě. I kdyby chtěla, nedomohla by se přimět k jedinému pohybu, protože muž nejenže působil nebezpečně, ale navíc byl až neuvěřitelně přitažlivý. Sotva si to uvědomila, ucítla, jak se jí tělem šíří vlna horka a začínají jí pálit tváře.

Zamrkala a pokusila se zpomalenou mysl přimět, aby jí nabídla alespoň pár možností, z nichž by si mohla vybrat. Než ale stačila zformulovat jedinou alespoň trochu souvislou myšlenku, vstal muž od stolu a zahradil jí mohutným tělem jedinou cestu k útěku. Při skřípavém zvuku, který vydaly nohy odsouvané stoličky, sebou Regan nevědomky cukla a ucítla, jak se jí tep ještě více zrychluje.

„Posadte se,“ vyzval ji a jeho rty se zvlínily ve zlomyslném úsměvu. „Jestli tedy víte, co je pro vás dobré...“

Uvědomila si, že je dost silný, aby ji unesl v náručí. Hned nato jí blesklo hlavou, že by se mu ani příliš nebránila. Zhurta se v duchu okřikla a zkusila odhadnout, co je na muži tak neobvyklého, aby ji to dokonale vyvedlo z míry. Koutkem oka postřehla, jak je se zájmem pozorují zbylí hosté.

Bez odporu se posadila ke stolu a na kolena si položila kabelku, která ji od něj měla alespoň trochu oddělit. Vrhla k ní krátký pohled a z jeho úšklebku si domyslela, že mu význam jejího gesta neunikl.

I když si pod jeho pohledem připadala jako nahá, odolala nutkání vyskočit a prchat, jako by jí za patami